

AZ ÉLET FORRÁSA

November 23., szombat délután

Izráel tanítói nem Isten Igéjének magvát vetették. Krisztusnak, az igazság tanítójának cselekedetei éles ellentétben álltak a korabeli rabbik cselekedeteivel. A rabbik kitartottak a hagyományok, emberi elméletek és feltevések mellett. Az Ige helyére sokszor azt tették, amit az emberek tanítottak és írtak az Igéről. Tanításaikban nem volt lélekelevenítő erő. Krisztus tanításainak és prédikációinak tárgya Isten Igéje volt. A kérdezősködőknek egyszerűen válaszolt: „Meg van írva.” „Mit mond az Írás?” „Hogyan olvasod?” Ha barátban, ha ellenségben érdeklődés ébredt, minden alkalommal az Ige magvát hintette. Ő, aki az út, az igazság, az élet, aki maga az élő Ige, a Szentírásra mutat: „Ezek azok, amelyek bizonyosságot tesznek rólam” – mondja. És „elkezdvén Mózesről és minden prófétáktól” rávilágított a tanítványoknak „minden írásokban” azokra, „amik Őfelőle megíratnak” (Jn 5:39; Lk 24:27). – *Krisztus példázatai*, 38. o.

Hallagatói számára Jézus minden egyes szava isteni életnek tűnt. [...]

„És az Ige testté lett és lakozék mi közöttünk (és láttuk az ő dicsőségét, mint az Atya egyszülöttjének dicsőségét), aki teljes vala kegyellemmel és igazsággal. János bizonyosságot tett ő róla, és kiáltott, mondván: Ez vala, akiről mondom: Aki utánam jó, előttem lett, mert előbb volt nálamnál.” (Jn 1:14–15). Igen, Ő János előtt már létezett. Nappal felhőoszlopban, éjszaka pedig tűzoszlopban vezette Izráel népét a pusztában. „És az ő teljességéből vettünk mindnyájan kegyelmet is kegyelemért.” (16. v.) – *The Upward Look*, 236. o.

Isten azt kívánja, hogy értelmünket használjuk, fejlesszük. A Szentírás tanulmányozása annyira erősíti és nemesíti az elmét, hogy az más tananyaggal fel nem mérhető. Mégis óvakodnunk kell attól, hogy istenítsük az észet, mely emberi gyengeségnek és fogyatkozásnak van alá-

vetve. Ha azt akarjuk, hogy a Szentírás ne maradjon annyira homályos előttünk, hogy a legegyszerűbb igazságokat se értsük meg, akkor a kisgyermek egyszerűségével és hitével kell bírunk, késznek kell lennünk tanulni, és a Szentlélek segítségét kérni. Isten hatalmának és bölcsességének tudata és a saját képtelenségünk, hogy nagyságát felfogjuk, az tegyen alázatosakká bennünket; ugyanolyan félelemmel nyissuk fel a Bibliát, mint amellyel színe elé lépnénk. Ha a Szentírást felnyitjuk, el kell ismernünk tekintélyét, felettünk való felsőbbbségét. Szívünk és értelmünk hajoljon meg az Örökkévaló előtt.

Látszólag nagyon sok homályos vagy nehezen érthető rész van, amelyeket azonban Isten világossá tesz azok előtt, akik megértésükre törekszenek. Lelkének vezetése nélkül a Szentírást elcsúrik-csavarják vagy helytelenül értelmezik. – *Jézushoz vezető út*, 109–110. o.

November 24., vasárnap

Krisztus beszédtemáját az isteni szeretet képezte, amikor saját küldetéséről és munkásságáról beszélt. „Azért szeret engem az Atya” – mondotta –, „mert én leteszem az én életemet, hogy újra felvegyem azt.” (Jn 10:17) Atyám annál inkább szeret titeket, mivel én az életemet adtam a ti megváltásotokért. Ő annál is inkább szeret téged és engem, mivel én szeretlek téged, és az életemet adom érte... A tanítványok akkor értették meg még jobban ezt a szeretetet, amikor látták, hogy Megváltójuknak el kell szenvednie a szégyent, a gyalázatot, a kételkedést és az ámulást, amikor látták kínszenvedését a kertben és halálát a golgotai kereszten. Olyan szeretet ez, melynek mélységét még a legalaposabb tanulmányozás sem képes megérteni. Amint a tanítványok ezt megértették, és elkezdték felfogni Isten együttérző lelkületét, rájöttek, hogy a Fiú szenvedései bizonyos értelemben az Atya szenvedései is. – *That I May Know Him*, 69. o.

Mikor a hatalmas angyal szava elhangzott Krisztus sírjánál ezt mondván: „Atyád hív téged”, akkor az Üdvözítő előjött a sírból azzal az étellel, amely önmagában volt. Most igazolódtak Jézus szavai: „Én leteszem az én életemet, hogy újra felvegyem azt... Van hatalmam letenni azt, és van hatalmam ismét felvenni azt.” (Jn 10:17–18) Most teljessé lett be a prófécia is, amelyet a papoknak és a főembereknek mondott: „Rontsátok le a templomot, és három nap alatt megépítem azt.” (Jn 2:19)

József feltört sírboltja felett Krisztus győzedelmesen jelentette ki: „Én vagyok a feltámadás és az élet.” (Jn 11:25) Ezeket a szavakat csak az Istenség mondhatta ki. Minden teremtett lény Isten akaratából és hatalmából él. Mindnyájan függő viszonyban levő elfogadói az Istentől való életnek. A legmagasabb rangú szeráfától a legalázatosabb lelkes lényig mindenki az életnek ebből a forrásából töltődik meg élettel. Csak az mondhatja el, aki Istennel egy: van hatalmam, hogy letegyem az élettemet, és van hatalmam, hogy ismét felvegyem azt. Istenségében Krisztusnak megvolt a hatalma arra, hogy széttörje a halál bilincseit. – *Jézus élete*, 785. o.

Minden teremtett lény Isten akarata és hatalma által él. Mindenki az Isten Fiában való életből részesül. Bármennyire tehetséges és sokra is képes valaki, életét a minden élet forrásától nyeri. Ő a forrás, az élet kútfeje... Emberi természetben letett életét újra felvette, és az emberiségnek ajándékozta. „Én azért jöttem – mondja –, hogy életük legyen és bővülködjenek.” (Jn 10:10)...

Krisztus egyé vált az emberiséggel, hogy az emberiség is egyé váljék vele lélekben és életben. Ennek a kapcsolatnak az ereje révén, az Isten Igéjének való engedelmisségben, az emberek élete azonosul Krisztus életével. Jézus így szól a bűnbánóhoz: „Én vagyok a feltámadás és az élet.” (Jn 11:25) – *Isten fiai és leányai*, 237. o.

November 25., hétfő

Amikor Krisztust számos követője elhagyta, és a Megváltó megkérdezte tanítványaitól: „Vajon ti is el akartok-e menni?”, Simon Péter így válaszolt: „Uram, kihez mehetnénk? Örök életnek beszéde van tenálad.” (Jn 6:68) Krisztus szíve fájdalommal telt meg, látva, hogy emberek fordulnak el tőle, mivel tudta, hogy az ember egyedüli reménysége az, ha hisz az Ő nevében és küldetésében. Megaláztatást jelentett számára, hogy egyes követői elhagyták. Ő, bárcsak átérezhetné az emberi lélek azt a fájdalmat, ami átjárta a végtelen szeretet szívét mindezek láttán. [...]

A tanítványok azonban joggal jelenthették ki: „Uram, kihez mehetnénk? Örök életnek beszéde van tenálad.” Gondoljatok arra, hogy ki is volt Krisztus. Ő volt a magasságos Isten Fia, mégis a fájdalom embere volt, akinek meg kellett ismernie a szenvedést is. Megtapasztaltuk-e azt

az áldást, amely abból származik, hogy Őbenne bízunk teljes szívvel, a szeretetünkkel és odaadásunkkal tiszteljük meg Őt? Krisztus éhezik azon gyümölcsök után, amelyek képesek enyhíteni lelkének irántunk érzett éhségét. Azt szeretné, hogy „sok gyümölcsöt” teremjünk.

A szívünket tárjuk ki szeretete előtt. „Mert mit használ az embernek, ha az egész világot megnyeri, lelkében pedig kárt vall?” (Mk 8:36) Ő, csak ekkor fogjuk teljes tudatossággal kimondani Péter szavait: „Uram, kihez mehetnénk: Örök életnek beszéde van tenálad,” és ekkor csodálatos áldások fognak kiáradni ránk. – *This Day With God*, 189. o.

Ha szereted Jézust, a lábaid a Golgotán meghalt ember vérral áztott lábnyomaiban fognak járni. Végül pedig, aki győz, bemehet a kapukon a városba, és joga lesz az élet fájához. Isten felruházott bennünket gondolkodási képességgel, és azt szeretné, ha használnánk ezt az adottságot. Egy térképet bocsátott a rendelkezésünkre, amely az egyetlen helyes utat mutatja az örök élet eléréséhez. Tanulmányozd a Szentírást. Hallgasd meg, hogy mit mond az igaz pásztor, aztán pedig lépj az aláztos engedelmesség útjára, s akkor elnyered az örök élet ajándékát. Nem engedhetjük meg magunknak az örök élet elvesztését. Segítsen meg az Úr, hogy legyünk azon boldog üdvözültek között, akik a fehér trón körül állnak majd a dicsőség országában, és az üdvözültekkel együtt énekelik a megváltás énekét. – *The Review and Herald*, 1890. június 10.

„Ezeket beszélte Jézus; és felemelé szemeit az égre, és monda: Atyám, eljött az óra; dicsőítsd meg a te Fiadat, hogy a te Fiad is dicsőítsen téged; amiként te hatalmat adtál néki minden testen, hogy örök életet adjon mindennek, amit néki adtál. Az pedig az örök élet, hogy megismerjenek téged, az egyedül igaz Istent, és akit elküldtél, a Jézus Krisztust.” (Jn 17:1–3) Az igazságnak, Istennek és Jézus Krisztusnak, a világ Megváltójának a helyes ismerete lelki életet szerez már itt a földön és Isten örök országában azoknak, akik elfogadják az örök életet. – *Manuscript Releases*, 6. köt., 233. o.

November 26., kedd

A vérből és a test akaratából született régi természet nem örökölheti Isten országát. A régi utakat, az örökölt hajlamokat fel kell adnunk, mert a kegyesség nem örökölhető. Az újjászületés új indítékokból, új

hajlamokból áll. Akik a Szentlélek által új életre születtek, azok az isteni természet részeseivé lettek, ezért minden szokásukkal, gyakorlatukkal Krisztussal való kapcsolatukat fogják bizonyítani. Mikor a magukat kereszténynek valló emberek megtartják régi jellemhibáikat, mennyiben különbözik helyzetük a világiakétól? Nem becsülik meg az igazságot, mint ami megszentel, megfinomít. Nem születtek újjá. – *A Te Igéd igazság*, 6. köt., 1101. o.

Ma a vallásos világban hitük szerint tömegek munkálkodnak Krisztus földi, időleges országának megalapításán. Azt szeretnék, ha Urunk e világ országainak lenne a vezetője: az udvarok, táborok, törvényszékek, paloták, piacok vezére. Elvárják, hogy az emberi hatalom által kikényszerített törvényes rendeletek szerint uralkodjon. Mivel Krisztus most nincs itt személyesen, vállalják, hogy intézkednek helyette, végrehajtják országának törvényeit. Ilyen országot akartak alapítani a zsidók Krisztus napjaiban. Elfogadták volna Jézust, ha hajlandó lett volna megalapítani az ideiglenes királyságot, kikényszeríteni, amit Ők Isten törvényének tekintettek, Őket pedig akaratának végrehajtóivá, hatalmának hordozóivá tenni. Ő azonban így szólt: „Az én országom nem e világból való.” (Jn 18:36) – *Jézus élete*, 509. o.

Napjainkban Isten Igéjét sokan nem tartják bizalomra méltónak. Krisztus Igéje, amely túlmutat az emberi vágyakon és engedékenységen, elítéli a népszerű gyakorlatokat és szokásokat, ezért elhanyagolják és megvetik az Igét, aki testté lett és közöttünk lakozott. Krisztus példája és tanításai nem mérvadóak azok számára, akik csak szóban a követői. A Krisztus nevét viselők közül sokan járnak saját elgondolásaik szerint, és nem azt követik, akit Uruknek neveznek. Nem rendelkeznek krisztusi jellemmel és az Ő Isten iránti, valamint az elbukott ember iránti őszinte szeretetével. Nem fogják szaván Istent, és nem azonosulnak Jézus Krisztus érdekeivel. Nem vált szokásukká beszélgetni Jézussal, tanácskozni vele, és megtanulni, hogyan kell igazi keresztény életet élni. [...]

Az ember viselkedése mutatja meg, hogy milyen munkát végzett benne a Szentlélek. A keresztény élete el van rejtve Krisztussal együtt Istenben, és Isten megismeri az övét, s így szól: „Ti vagytok az én tanúim.” Ezek az emberek arról tesznek bizonyosságot, hogy a szívükben

mennyei erő munkálkodik, és az vezérli a magatartásukat. – *Lift Him Up*, 124. o.

November 27., szerda

Amikor Krisztus a földön járt, az emberek összegyűltek hallgatni Őt. Szavai annyira egyszerűek és érthetőek voltak, hogy még a legtanulatlanabbak is megértették, és csodálattal hallgatták. Ez azonban feldühítette az írástudókat és farizeusokat. Irigységet szült a szívükben az, hogy az emberek nagy figyelemmel hallgatták az új tanító szavait. Elhátározták, hogy véget vetnek a tömegekre gyakorolt hatásának. Azzal kezdték, hogy támadták jellemét, azt állítva, hogy bűnben született, és az ördögök urának segítségével úzi ki az ördögöket. Ekképp teljesedett az írás: „Ok nélkül gyűlölnék engem.” (Jn 15:25; vö. Zsolt 69:5) A zsidó előljárók gyalázták és üldözték azt, aki tízezer közül is kitűnt, és akinek a lénye oly csodálatos. – *The Upward Look*, 325. o.

Olyan időket élünk, amikor joggal tehetjük fel a kérdést: „Mindazonáltal, az embernek Fia mikor eljő, avagy talál-e hitet a földön?” (Lk 18:8)

Lelki sötétség borult a földre, és sűrű homály az emberekre. Sok egyházban kétkedéssel és hitetlenül értelmezik a Szentírást. Sokan, nagyon sokan megkérdőjelezik a Biblia igazságát. Az emberi fejtegetés és a halandó szívek képzelgésai aláaknázzák Isten szavának ihletettségét, továbbá a titokzatosság felhője veszi körül mindazt, amit magától értetődőnek kellene venni. Semmi nem rajzolódik ki tisztán, élesen. Ez az utolsó napok egyik jellemzője. – *Szemelvények Ellen G. White írásai-ból*, 1. köt., 15. o.

Káleb és Józsué, akik a tizenkettő közül megbíztak Isten szavában, bánatukban megszaggatták ruhájukat, mikor megértették, hogy a kedvezőtlen beszámolók az egész népet elcsüggesztették. Megpróbáltak érvelni velük, de a közösséget megszállta az örület és csalódás, ezért nem hallgattak a két férfire. Végül Káleb a sokaság elé állt, és messze csengő hangja túlharsogta a tömeg zsi bongását. Szembeszegült kém-társai gyáva nézetével, ami elolvasztotta Izráel hitét és bátorságát... Káleb a bejárt földről beszélt. Ezt mondta: „Késedelem nélkül vonuljunk oda, és szerezzük meg magunknak; egészen jól úrrá lehetünk rajta.”

Hanem a hűtlen kémek szavába vágta: „Nem vagyunk képesek azzal a néppel szembeszegülni; erősebbek, mint mi vagyunk.”

Mivel ez a tíz helytelen ösvényen indult el, Isten ellen, Mózes és Áron ellen fordította szívét, s Káleb és Józsué ellen is. Minden ez irányban megtett lépéssel még inkább megszilárdították céljukat, hogy lebeszéljék a népet bármi tettről, mellyel birtokba vennék Kánaán földjét. Elferdítették az igazságot, hogy megvalósítsák ártó céljukat. [...]

Mikor felelős állásokat betöltő emberek hitetlenségre adják magukat, akkor nincs határa a rossz irányú fejlődésüknek. Kevesen gondolnak rá, hogy veszélyes ösvényre lépve milyen messze vezet őket az ellenség. – *Bizonyságtételek a gyülekezeteknek*, 4. köt., 149–150. o.

November 28., csütörtök

Izrael első királya nagyon rosszul uralkodott, mivel Isten akarata fölé helyezte akarátát... Saul azonban nem volt hajlandó az Isten iránti engedelmeséget tenni legfőbb céljává, sem a mennyei elveket a döntései kormányzójává. [...]

A gonoszt művelők nem hajlandók a világosságra jönni, nehogy megrojják tetteiket, nehogy leleplezzék jellemüket. Ha tovább folytatják bűnös ösvényüket, s teljesen elszakítják magukat az Üdvözítőtől, akkor csökönyösség, sértődöttség és bosszúállás szelleme fogja birtokba venni őket... Amint Saul szembeszegült az Úr szolgájának dorgálásával, az öngizolás szelleme vette birtokába. Szembeszegült az Úrral, az Úr szolgájával, s Dávid iránti gyűlölete azon gyilkos lelkület külső megnyilvánulása volt, mely azok szívébe költözik, akik bűnös voltuk dacára is igaznak mondják viselkedésüket. – *A Te Igéd igazság*, 2. köt., 1017. o.

János legkedvesebb beszéd tárgyát Jézus végtelen szeretete képezte... Jól megértette Krisztus lényét és munkáját, s midőn látta, hogy kortársai a sötétségben tapogatóznak anélkül, hogy az igazság napjának sugarait megláthatnák, végtelenül vágyódott arra, hogy őket Krisztushoz, a világ világosságához vezérelje.

A hű apostol látta, hogy lelki vakságuk, fennhéjzásuk, babonájuk és a Szentírásban való tudatlanságuk folytán olyan béklyókba vannak verve, amelyeket sohasem lehet széttörni. Az előítélet és gyűlölet, amellyel Krisztus iránt el voltak telve, nemzetének romlását idézte elő, és egyben megsemmisítette az örök életbe vetett reményüket. János

folytonosan hirdette nekik, hogy Jézus az egyedüli útja a megváltásnak. A názáreti Jézus messiási volta melletti bizonyságok olyan meggyőzőek voltak, hogy János kijelentette, miszerint senki sem kénytelen továbbra is sötétségben maradni, ha egyszer már meglátta ezt a világgosságot. – *Megszentelt élet*, 62–63. o.

Amikor Jézus a pusztába ment, az Atya dicsősége övezte. Elmerült az Istennel való közösségben, az emberi gyengeség fölé emelkedett. De a dicsőség eltávozott, Ő pedig ott maradt, hogy megküzdjön a kísértéssel. Ez minden pillanatban nyomasztotta. Emberi természete viszsziadt a rá váró küzdelemtől. Negyven napig böjtölt és imádkozott. Az éhségtől legyengülten, lesoványodva, a lelki gyötrelemtől megviselten és elkínzottan... Most jött el Sátán ideje. Azt remélte, hogy legyőzheti Krisztust. [...]

Noha Jézus kezdettől felismerte Sátánt, nem engedett a kihívásnak, nem bocsátkozott vele vitába... Megnyugodott Atyja szeretetében. Nem egyezkedett a kísértővel.

Jézus az Írás szavaival válaszolt Sátánnak: „Meg van írva” (Mt 4:4) – mondta. A küzdelemben Isten szava volt a fegyvere. Sátán csodát követelt Krisztustól Istenségének jeleként. Ám a minden csodánál nagyobb, szilárd bizalom – az „Így szól az Úr” – volt az a jel, amelyet nem lehetett vitatni. Míg Krisztus ezt az álláspontot fenntartotta, a kísértő nem győzhette le. – *Jézus élete*, 118–120. o.

November 29., péntek – További tanulmányozásra

Jézus élete, „Küzdelem” című fejezet (601–609. o.); *Az én életem ma*, „Isten elfogad bennünket az Ő szeretett Fiában” című fejezet (260. o.).